

Дамян Дамянов

Партизански къщи...

Партизански къщи, героични къщи,
Пръснати навред по моята земя!
Всяка вечер с мисъл аз във вас се връщам
Тихичко, на пръсти, като у дома...
Обикалям мълком стаите ви празни.
О, какви ти стаи? Стаичка една!
И стени със мъка и със вар измазани!
Сред стените черни – по една жена.
Все онази майка с белите коси,
Дето плаче тихо върху две тетрадки
Пълни със дъха на мъртвия й син.
Все оназ любима, от любов смразена,
Дето от години ляга все сама
На леглото празно с чергата зелена,
Чергата тревиста като къс земя...
Партизански къщи, къщи сиромашки,
С по едно прозорче, с по една врата,
И с едно портретче мило и хлапашко,
С габърче забито в здрача на нощта.
Партизански къщи, сиви и кахърни.
Паметните плочи тънат в тъжен прах.
Мъртвите решат ли пак да се завърнат,
Те ще ви познаят даже и без тях!
Но не се завръщат, но не се завръщат!
Толкова години вече оттогаз...
Нищо, не плачете, сиромашки къщи,
Вместо всички мъртви се завръщам аз!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8011>]